

Τ Η στιγμή που ξεκινούσε το Γαλάζιο Τραίνο Παρίσι-Λυών-Μόντε Κάρλο, ένας κομψός «τζέντλεμαν» διέσχισε το πλήθος σοσάρια, μ' αξιοπρέπεια, βέβαιος ότι το τραίνο δεν θα έφευγε δίχως αυτόν.

Ένας ύψηλός και αχθοφόρος κρατούσε την ύπεροχη θαλίτσα του. Απάνω στο πανάκριβο δέρμα της, τα διεθνή ξενοδοχεία είχαν κολλήσει τις πολύχρωμες ετικέτες τους: Νίκαια - Έδιμθούργο - Νταβίλ - Μπίαρριε...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ C. A. GONNET

ΜΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΣΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΤΡΑΙΝΟ

«Ο «τζέντλεμαν», εύκλιντος, πήδηξε απότομα σ' ένα βαγόνι της πρώτης θέσεως και το Γαλάζιο Τραίνο, σαν να περίμενε αυτόν για να ξεκινήσει, άρμωσε γρήγορα και βγήκε από τόν σταθμό.

Ο Τζιμ Γουάρντ, έτσι λένε τόν ήρωα αυτής της τραγωδίας, φορούσε μ' χάρι ένα κομψό Άγγλικό κουστούμι ταξειδιού.

Στο τέταρτο διαμέρισμα, όπου είχε κρατήσει μιά θέση, (τόν αριθμό 13) είδε μ' ευχαρίστηση, ότι δεν είχε την ενοχλητική συντροφιά κανενός συνταξιδιώτη. Θά κοιμόταν περίφημα! Στο βάθος μόνο, απέναντι, στη γωνία, ήταν μιά νεαρή κυρία.

Ο Τζιμ έβγαλε τὰ σταχτιά γάντια του, ζήτησε τήν άδεια ν' αδιάψι ένα μυρωδάτο Άγγλικό σιγαρέττο και μ' ένα χαμογέλο εύτυχιας βυθίστηκε στο διάβασμα ενός εθιμουμ εικονογραφημένου περιοδικού.

Η άγνωστη ταξειδιώτισσα, που δεν είχε φάνετα νά κάνει τίποτα, τα κύτταξε, περίεργη. Πρόσεξε λοιπόν, ότι ο Τζιμ δεν ήταν μόνο ντυμένος με κομψότητα, παρά ότι ήταν ένας πραγματικά «οίκ» νέος. «Οτι φορούσε τήν άψογο! Το πρόσωπό του πάλι ήταν φρεσκοζυρισμένο. Φρεσκοζυρισμένος στις έντεκα ή ώρα, τή νύχτα! Η νεαρή κυρία έβγαλε τὸ συμπέρασμα, ότι είχε μπροστά της έναν Άγγλο, εικοσιέτη περίπου χρόνων, γυίο κάποιου λόρδου, που μόλις είχε τελειώσει τις σπουδές του στην Όξφορντ και πήγαινε νά διασκεδάση στην Κιουάνη Άκτιη.

Η άγνωστος τόν κύτταξε με πίο μεγάλο ενδιαφέρον. «Ήταν άμορφος! Πόσο θά ήθελε νά φλερτάρη λιγάκι μαζί του! Μά δ άριστοκράτης ταξειδιώτης ούτε τήν πρόσχε. Ήταν λοιπόν μισογύνης!

Μπά! Κάθε άλλο... Μά, με μιά ματιά, είχε δει, ότι τὸ μαργαριταρένιο κολλιέ της ήταν ψεύτικο, ότι τὸ διαμάντι τὸ δαχτυλίδιο της ήταν μέτριο, ότι ή καρφίτσα της ήταν από στράς κι ο Τζιμ δεν πρόσχε παρά μόνο τις γυναίκες που είνε στολισμένες μ' εκατομμύρια...

Ματεύετε τώρα τί ήταν αυτός ο νέος με τὸ περιφρονητικό ύφος, που περιέφερε τήν άνια του από τή μιά κοσμική λουτρόπολι στην άλλη. Ο Τζιμ Γουάρντ ήταν ένας από τούς πιο επίκινδυνους διεθνείς λωποδύτες, ένας νεώτερος Άρσεν Λουπέν, πολύ πιο αξιολογημένος και πιο έγκληματικός απ' τόν φανταστικό. Έργαζόταν πάντα μέσα στα έξπρες πολυτελείας και δεν δολοφονούσε παρά μόνον από γούστο, από ευχαρίστηση. Έμπεριος δολοφόνος, δεν έβγαζε τὰ γάντια από τὰ χέρια του, κι έτσι δεν άφινε ποτέ τὰ ίχνη του. Έπειτα ήξερε νά διαλέγη τήν κατάλληλη ώρα και προτιμούσε νά χάση τόν καιρό του και τὰ έξπρες, παρά νά κάνει καμιά άνεπαρόρβητη γκάφα.

Είχε φος Άγγλου, πίστευαν ότι ήταν 'Ιταλός κι όμως ήταν ένας από τούς πιο σκληρούς απαχίθες της Μασσαλίας.

Ο Τζιμ λοιπόν, είδε, ότι ή συνταξειδιώτισσα του δεν ήταν κανένα θύμα αντίξιο του και αδιάφορος βγήκε στο διάδρομο. Έκει πέρα, με τήν διαπεραστική ματιά του, άρχισε νά εξετάζει έναν-έναν τούς πιθανούς «πελάτες» του.

Δίπλα του ήταν ένας στεγνός Άγγλος. Ήταν βέβαια πλούσιος, μά τὰ τράβελλερ τσέκς έξαρυρωμένους τόν τόσο δύσκολα! Ο Τζιμ ήθελε μιά πιο εύκολη δουλειά.

Κύτταξε τὸ πέρα: Έρωτικά ζευγάρια, νεόνυμφου... Τέλος ο Τζιμ πρόσχε έναν ήλικιωμένο κύριο με τὸ παράσημο της Λεγεώνας. Καθόταν μόνος, στο πρώτο διαμέρισμα. Τί ευκαιρία για έναν λωποδύτη τὸν Γαλάζιων Τραίνων!

Τὸ θύμα, ὄρθο, κύτταξε μ' ένα κουρασμένο θλέμμα τὰ τοπεία. Είχε θγάλει τὰ παπούτσια του και φορούσε ένα ζευγάρει μαλακές κόκκινες παιτουθλας. Συμπέρασμα: Ο γέρος θά πήγαινε τὸ πέρα από τή Λυών. Η ώρα τὸν έγκλημάτος, ώρισθηκε μόνχη της: στίς τέσσερις τὸ πρωί, κοντά στη Βαλάν, όταν θά κοιμόντουσαν βολι και δεν θά κυκλοφορούσε ψυχρή ζωντανή σούς διαδρόμους.

Ο Τζιμ συμπήθεσε άξαφνα τὸ θύμα του και πήγε κοντά του. Βρήκε κατόπι μιά πρόσαι κι' άρχισε νά μιλά μαζί του. «Ε-

τοι έμαθε ότι αυτός ο ήλικιωμένος κύριος ήταν ο μεγαλύτερος φαρμακοποιός της Μασσαλίας, ότι είχε μιά ώμορη θίλλα στη Νίκαια κι' ότι είχε τήν τακτικά στο Παρίσι για τις δουλειές του.

«Υστερ' από μιά ώρα φυλαρίας, άποκαλυπτικής για τόν Τζιμ, ο φαρμακοποιός έτοιμάσθηκε νά γυρίσει στο διαμέρισμά του.

—Πηγαίνω νά ξεκουρασθώ λιγάκι, τὸν είπε. Έγω τὸς άφες μπροστά μου. Έ, όταν δεν είνε πεία κανείς νέος...

Ο Τζιμ τόν συνάδευσε ως τήν πόρτα τὸν διαμερίσματος.

—Θά κάνετε πολύ καλά! τὸν απάντησε. Τί τυχόν νάχτε; Μά δεν έπαύονστε;... Νά, θά σβύσω τὸ φάς.

Ο Τζιμ πρόσχε καλά τή θέση τὸν θύματός του κι' ύστερα έσβησε τόν διάκοπη. Κατόπι, μ' ένα έγκάρδιο «Γκούτ νάιτε». Έκλεισε τήν πόρτα και ζιγαγύρισε τὸν διαμέρισμά του. Ήταν μεσάνυχτα...

Η νεαρή κυρία δεν κοιμόταν. Ο Τζιμ νευρίασε. Αυτή ή γυναίκα όνειρευόταν μ' ανοιχτά μάτια.

—Θά κατεβήτε στη Λυών, δίχως άλλο; τή ρώτησε, καταστρώνοντας τὸ αγέδιο της δολοφονίας. Βλέπω, ότι δεν έχετε σκοπό ν' άνασταβήτε.

Έκείνη χαμογέλασε πονηρά:

—Στὴ Λυών; Ναι, μὸ φαίνεται. Ταξειδεύω για νά διασκεδάσω και σταματάω όπου μ' άρέσει. Όταν κουρασθώ και βαρεθώ πεία τὸ τραίνο και τόν καινό, φωνάζω έναν λουδοστο και θρίσκω πάντα ένα καλό δομάτιο στο πρώτο ξενοδοχείο.

Ο Τζιμ λύσσαξε μέσα του. Μά δεν άπέδειξε τίποτα. Αν αυτή ή καρακάξα δεν καθεβατο στο Περάς, τὸ «κόλπο» του κινδύνευε. Θά έπρεπε νά πηδήξη από τὸ τραίνο, μαζί με τή θαλίτσα του, που ήταν γεμάτη παλιές εφημερίδες.

—Μου έπιτρέπετε, κυρία, ν' ανάψω τὸ γαλάζιο φάς; τή ρώτησε μ' ευγένεια.

—Θά σάς παρακαλούσα γι' αυτό... τὸν απάντησε ή άγνωστος. Μέσα στο γαλάζιο ήμίφως, ήταν σαν δυό άσπονοι ή εθροί. Πῶς τόν κύτταξε κρυφά αυτή ή γυναίκα. Ο Τζιμ για μιά στιγμή άνατρίχασε. Μήπως ήταν καμιά από εκείνες τις διαθόλασες της Σκότλαντ Γιάρντ;

Σέ λίγο, χαμογέλασε. Είχε τόσο λεπτά και τόσο άσπρα χέρια αυτή ή άγνωστος! Μιά άσυνήθεια; Τί άνοησία! Ο Τζιμ άναψε ενσ σιγαρέττο και βυθίστηκε στις σκέψεις του. Τὸ ίδιο έκανε κι' ή συνταξειδιώτισσά του. Ο καινός της ήταν μυρωδάτος, τούρκικος...

Έπέρασαν έτσι δυό-τρεις ώρες. Ο Τζιμ ήνοιωθε άπάνω του τὸ κρυθ θλέμμα της άγνωστος.

Τὸ τραίνο τέλος έφτασε στη Λυών.

Ο Τζιμ, μέσα από τις γαλάζιες κουρτίνες, είδε τήν άγνωστο στο διάδρομο. Κύτταξε, αδιάφορη, τή νυχτερινή έξοχη. Έπειτα, τήν έλασε από τὰ μάτια του.

«Υστερ' από εικοσι λεπτά της ώρας, εναγύρισε στο διαμέρισμα. Τὸ τραίνο έκοθε τή ταχύτητά του, καθώς πλησίαζε στο σταθμό. Η άγνωστος πήρε τήν καπελλίερα της και τήν θαλίτσα της και είπε χαρούμενα στον Τζιμ, που έκανε ότι είχε ζυγνήσει εκείνη τή στιγμή:

—Θά κατεβώ στη Λυών! Έτσι θά πάω ξεκουραστή αβριο στις Κάνες. Και τόν χαϊρέτσε με μιά κλίση τὸν κεφαλιού.

Ο Τζιμ σηκώθηκε άμέσως και προσεφέρθη νά μεταφέρει τή θαλίτσα της ως τὸ θάθος τὸν διαδρόμου. Έκείνη δίτασε μιά στιγμή κι' ύστερα δέχτηκε.

Ο Τζιμ τήν είδε νά καθεβαίνε στην αποβάθρα και νά φωνάζη ένα λουδοστο. Τήν άποχαρήτσε μ' ένα νόημα και γύρισε στο διαμέρισμά του.

—Και τώρα, γέρο μου, κι' εσύ μας!! Έκανε γελώντας σαρκαστικά.

Ο Τζιμ ήταν ήσυχος. Άναψε πάλι ένα σιγαρέττο κι' άρχισε νά έτοιμάζειται, άργά, ψύχραιμα για τὸ κόλπο του. Ήταν «άσος» στις δολοφονίες. Όταν καταλάβαινε ότι είχε φτάσει ή κατάλληλη στιγμή, σηκωνόταν, άθόρυθα, σαν αλλοουρος. Τὸ γέρι του ήταν σταθερό και τὸ πνεύμα του καθαρό, φωτισμένο. Ποτέ δεν είχε κάνει καμιά γκάφα. Μερικοί δολοφόνιο σκοτώνουν με τὸ πιστόλι, στραγγαλίζουν, μαχαρώνουν. Ο Τζιμ δεν μπορούσε νά υποφέρει τὰ αίματα. Είχε μιά μητερή θελάνια, άτσάλινη, μακρὰ, με μιά επίχρυση

«Ένας ύψηλός και αχθοφόρος κρατούσε τήν θαλίτσα του...»

λαθή. Ήταν τρίγωνη. Μ' αυτήν ο Τζιμ κεραυνοβολούσε τὰ θύματα του, ἐπίδεια, σάν ταυρομάχος. Καμμιά φωνή, κανένας ρόγος, κανένα σφάδασμα. Τὸ θύμα πέθαινε σάν ἠλεκτροπληκτό.

Ὁ λωποδύτης τῶν Γαλαζίων Τραίνων πέρασε ἕνα ζευγάρι παντοφλίτες ἀπὸ καουτσούκ, φόρεσε μιά Ἀμερικανική «φόρμα» ἀπὸ μαλακὴ γούτα-πέρκα, πού μπορούσε νὰ τὴν πλύνῃ μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα στὴν «τουαλέττα», ἔχωσε ὡς τὰ μάτια του ἕνα κακοτέξ, ἔβαλε στὴν ἀριστερὴ τσέπη του ἕνα ριμωτρο κ' ἕνα μπουκαλάκι μὲ χλωροφόρμιον καὶ στὴ δεξιὰ τὸ τριγωνικό στυλέτο του καὶ ἕνα μαῦρο μεταξωτὸ μαντήλι.

Ἐπειτα κύτταξε τὴν ὥρα στὸ ρολοῖ του, σήκωσε τὴν γαλιζία κορτινὰ γιὰ νὰ δῆ πού θρῆσκονταν τὸ τραῖνο κ' ἔβριξε μιά ματιὰ στὸ διάδρομο. Κανείς!

Ὁ Τζιμ τυλιχθῆκε στὸ ἐπανωφόρι του, πῆγε στὴν «τουαλέττα» γιὰ νὰ δῆ ἂν ἦταν ἀδεια καὶ ὕστερα ἔκλεισε τὴ μεριάσι πόρτα τοῦ διαδρόμου.

Κατόπι ἐξανούρισε στὴ θέσι του. Πέταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο τὰ περιοδικὰ καὶ τὶς ἐφημερίδες πού διάβαζε, καθάρισε ἀπὸ τὴν κλειδαριὰ καὶ τὸ χεροῦλι τῆς θαλιτσας του τὰ δακτυλικά ἀτυπωμάματα, γιατί μπορούσε νὰ τὴν παρατήσῃ, καὶ πέφτοντας στὰ τέσσερα, ἔστρωσε τὸ χνούδι τοῦ χαλιοῦ γιὰ νὰ σθῶν τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν του.

Ὁ Τζιμ ἦταν τώρα εὐχαριστιμένος. Φόρεσε τὰ γάντια του, ἔχωσε στὶς τσέπες τοῦ ἐπανωφορίου του τὰ παπούτσια τοῦ γκόφου καὶ βῆκε.

Στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου ἦταν τὸ πρῶτο διαμέρισμα. Ὅταν συνώδεσε τὴν ἀγνωστὴ κυρία ὡς τὴν ἔξοδο τοῦ θαγονοῦ καὶ ἐσανέπεραςε μπροστὰ ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τοῦ γέρου, εἶχε δέσει μιά μεταξωτὴ κλωστή στὸ χεροῦλι τῆς πόρτας καὶ στὴν ἄκρη τῆς.

Ὁ Τζιμ ἔσκιψε καὶ κύτταξε. Ἡ κλωστή δὲν ἦταν σπασμένη: ἀρα ὁ φαρμακοποιὸς δὲν εἶχε θυγῆ, οὔτε εἶχε μπῆ ἐκεῖ μέσα κανένας ἄλλος. Αὐτὸ ἦταν σπουδαῖο.

Μετὰ μιά σταθερὴ ἀπόφασι τότε, ἔβησε πίσω στὸ λαϊκὸ τοῦ τὸ μαῦρο μεταξωτὸ μαντήλι πού τοῦ σκέπαζε τὸ πρόσωπο, μπῆκε στὸ διαμέρισμα κ' ἔκλεισε προσεχτικὰ τὴν πόρτα. Τὸ σκοτάδι ἐκεῖ μέσα ἦταν ζοφερό.

Ὁ φαρμακοποιὸς κοιμόταν πάνω τὸν καναπέ. Ὁ Τζιμ τὸν κύτταξε διδ-τρεῖς φορές ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια: Εἶχε πάντα τὴν ἴδια θέσι...

Μὰ τί παράξενη μυρωδιά ἦταν αὐτὴ πού ἐνοιωθε; Καὶ γιατί τὰ πόδια τοῦ Τζιμ γλιστροῦσαν σὲ κάτι ὕγρὸ, πάνω στὸ πάτωμα;

Ὁ δολοφόνος δὲν εἶχε καθρῶ γιὰ χάσιμον. Ἐσφίξε τὸ τριγωνικό στυλέτο του στὸ στιβαρὸ χέρι κ' ἀπότομα τὸ κάρφωσε μπροστὰ του, μὲ ἀκρίβεια, πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδιάς.

Τὸ θύμα, οὔτε κινήθηκε καθόλου. Καμμιά φωνή. Τίποτα! Τὸ χτύπημα ἦταν ἀριστοτεχνικό! Μὰ πῶς; Οὔτε ἡ παραμικρὴ ἀνατριχίλα; Αὐτὸ δὲν ἦταν διόλου φυσικό...

Ἄφισε τὸ στυλέτο στὴν πληγὴ (θὰ τὸ τραβοῦσε σὲ λίγο, ἀπὸ μακριά, γιὰ νὰ μὴ μεταθῆ) κ' ἄγγιξε μὲ τὸν καρπὸ τοῦ χεροῦ τοῦ προσώπου τοῦ γέρου. Διάβολε! Ήταν παγωμένο... Ὁ Τζιμ τότε ἔναψε τὸ φῶς καὶ ἐξοτόσε μιά φρικτὴ θλαστήμια.

Ὁ φαρμακοποιὸς εἶχε δολοφονηθῆ ἀπὸ κάποιον ἄλλο... Κάποιος ἄλλος εἶχε προλάβει τὸν Τζιμ. Μὰ τί ἄσκημη δουλειά... Δουλειὰ ἀρχαρίου! Παντὸν αἷμα, στοὺς τοίχους, στὸ πάτωμα.

Τὸ παραμορφωμένο πρόσωπο τοῦ γέρου εἶχε μιά ἔκφρασι φρίκης. Ἀπὸ τὸ γυλέκο του ἔλειπε ἡ χρυσὴ ἀλυσίδα καὶ τὸ ρολοῖ. Εἶχε γίνει ἄφαντο καὶ τὸ πορτοφῶλι: τὸ σακκάκι ἦταν κομμένο μ' ἕνα ξυράφι. Καταγῆς; ἕνα ἀναπηρὰς, δυὸ κλειδιά, ἕνα μαντήλι, μερικὲς δεκάρες. Ἡ τσέπες τοῦ θύματος ἦταν ἀναποδογυρισμένες, ὅπως στὰ πῦρ ἀπάχικα ἐγκλήματα.

Τὸ γέρι τοῦ φαρμακοποιοῦ κρατοῦσε ἀκόμη κάτι. Ὁ Τζιμ ἄνοιξε τὰ σφισμένα δάχτυλα: ἕνα κομμάτι γκριζὸ ὕφασμα...

Ὁ Τζιμ σήκωσε τοὺς ὄμους μὲ περιφρόνησι. Τί ἀνοησία!

Ἄεφανα ὄμως γούρλωσε τὰ μάτια του. Διάβολε! Αὐτὸ τὸ γκριζὸ ὕφασμα ἦταν ὄμοιο μὲ τὸ φόρεμα τῆς συνταξιδιώτισσός του.

Ἄ! Ήταν ἀπίστευτο! Νὰ τὴν πάθῃ ἀπὸ μιά γυναίκα!

Τὴν ἔφερε στὴ μνήμη του καὶ τότε κατάλαβε γιατί τὸν κύτταξε τόσο περιεργα: τὸν κατασκόπευε!...

Πότε εἶχε δολοφονηθῆ τὸν φαρμακοποιό; Ὁ Τζιμ συλλογιόσθηκε μιά στιγμὴ... Μὰ πότε ἄλλοτε; Ἐνα δευτερόλεπτο πρὶν κατεθῆ στὴ Λυάν.

Γρήγορη δουλειά, μὰ τὴν ἀλήθεια! Καὶ πόσο ἦταν τυχερὴ. Δὲν εἶχε ἀπάνω τῆς κανένα ἴχνη ἀίματος...

Αὐτὴ ἡ ἀγνωστὸς ἦταν μιά σατανικὴ γυναικί. Μὲ πόση ψυχραιμία δέχτηκε νὰ πάρῃ τὴ θαλιτσα τῆς Ὁ Τζιμ! Ναι, ἦταν τὴν ἀξιοθαύμαστη γυναίκα. Ὁ Τζιμ, ἂν τὴν ἐξανέτρισκε, θὰ τῆς ἔλεγε:

—Μπρόσο! Ξέρω... Ἐ, καλὰ τὰ κατὰφρες, κορίτσι μου! Θὰ πᾶς μπροστὰ! Ὡς τὰ ἰσόθια...

Μὰ γρήγορα παράτησε αὐτὲς τὶς σκέψεις. Τί θὰ ἔκανε τώρα; Ἡ ἰδέα ὅτι εἶχε καρφώσει τὸ στυλέτο του σ' ἕνα πτώμα, τὸν ἀπείαζε. Καὶ τί υπερβειές! Οἱ ἱατροδικασταὶ δὲν θ' ἀργοῦσαν ν' ἀνακαλύψουν τὴν τριγωνικὴ πληγὴ, τὴν «μάρκα» τοῦ μυστηριώδους Τζιμ!

Διάβολε! Θὰ τὸν κυνηγοῦσαν. Θὰ εἰδοποιοῦσαν τὰ σύνορα. Τί φασαρίες!

Ὁ Τζιμ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του, φοβήθηκε. Ἐνας παράξενος φόθος, ἀσυγκράτητος, τοῦ ἔκοβε τὴν ἀνάσα. Καὶ δὲν ἦταν μόνον φόθος: ἦταν πανικός!

Μπροστὰ στὰ μάτια του παρουσιάσθηκε τὸ φάσμα τῆς λαμπτόμου, ἕνα πελιδνὸ πρῶτ, παγερό, χειμωνιατικό. Κι' ἐκεῖνος, μ' ἕνα ποκκάμισο καὶ μὲ τὰ χέρια δεμένα πίσω, τραβοῦσε πρὸς τὸ δῆμο... Ἄδικα φώναζε σ' ὅλο τὸν κόσμον, ἀκατάπαυστα:

—Δὲν εἶμαι ἐγώ! Δὲν σκότωσα ἐγὼ τὸ «γέρο». Ποῖος; Δὲν ἔζω! Ψάξτε!... Εἶνε ἄλλος... Δὲν εἶμαι ἐγώ!

Ἄ! Τί φρίκη. Ὁ Τζιμ ἀνατριχίασε, κατὰχλωμος. Θ' ἄφινε λοιπὸν νὰ τὸν πιάσουν σάν ἀλεπού πού τὴν κινεῖσιν στὴ φωλιὰ τῆς; Τὰ χέρια του ἔτρεμαν ἀπὸ τὸ φόβο. Ἐπρεπε νὰ φύγῃ...

Μὰ πῶς; Ήταν κατασταματόμενος καὶ μὲ τὶς παντοφλίτες του θ' ἄφινε κόκκινες πατημασιές στὸ διάδρομο. Ἐπειτα, τὸ τραῖνο ἔβηκε στὴ Βαλάνς. Θὰ κατέβαιναν ταξειδιωτές, θ' ἀνεβαῖναν ἄλλοι. Τί ἄγνοια!...

Ὁ Τζιμ πάγωσε ἀπὸ τὸν τρόμο στὴ θέσι του. Πόση ὥρα ἔμεινε ἔτσι; Ποῖος ἔβριε... Τὸ τραῖνο θὰ ἔμπαινε σὲ λίγο στὸ σταθμό.

Ἐπρεπε νὰ φύγῃ. Νὰ κατεθῆ στὴ Βαλάνς; Ναι. Ήταν εὐκόλο. Μὰ στὸν ἔλεγχον τῆς ἐξόδου;

—Πῶς ἔχετε ἕνα εἰσιτήριο γιὰ τὸ Μόντε Κάρλο καὶ κατεβαῖνε στὴ Βαλάνς; Θ' ἀπορούσε ὁ υπάλληλος. Περίεργο...

Ὅχι! Δὲν ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸν σταθμό. Μὰ τότε; Νὰ χαμηλώσῃ τὸ τζάμι τοῦ παραθύρου καὶ νὰ πηδήξῃ...

Ὁ Τζιμ, σάν ἀστραπὴ, χαμήλωσε τὸ τζάμι καὶ κύτταξε ἔξω. Τὸ Γαλαζίον Τραῖνο πλησίαζε σ' ἕνα τοῦνελ. Ήταν μιά πρῶτη τᾶξεως εὐκαρία.

—Ἐμπρός! Μιά μικρὴ προσπάθεια, Τζιμ! Δεῖξε λοιπὸν ὅτι εἶσαι ἄνδρας! Ψιθύρισε, μὲ τὴν συνηθισμένη ψυχραιμία του.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ τὸν ἔπιασε πάλι ὁ φόθος κ' ἄρχισε νὰ τρέμῃ συγκρομος. Τὰ δόντια του χτυποῦσαν ρυθμικά, ἀσυγκράτητα.

Τὸ Γαλαζίον Τραῖνο μπῆκε στὸ μεγάλο τοῦνελ.

Ὁ Τζιμ, μὲ μιά ἀπεγνωσμένη προσπάθεια ἔσφριξε τὰ νεῦρα του κ' ἀνάλαφρος πέρασε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ πήδηξε στὶς αἰδηροδρομικὲς γραμμές, μὲ κλειστὰ μάτια.

Δὲν χτύπησε θοαρεία: ἕνα ξεγδάρμα στὰ γόνατα κ' ἕνας μικρὸς πόνος, ἀπὸ στραμπουλήγμα, στὸ ἀριστερὸ χέρι.

Ἐμπρός! Καὶ τώρα δρόμο...

Ἐκανε νὰ σηκωθῆ, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ εἶδε νὰ ἔργεται κατ' ἀπάνω του ἕνα σιδερένιο τέρμας μὲ δυὸ μεγάλα κόκκινα μάτια. Ἐνα τέρμας, ἀσυγκράτητο, μ' ἕνα θόρυβο δαιμονισμένο.

Ὁ Τζιμ καρφώθηκε στὴ θέσι του. Ὁ πανικός τὸν ἔκανε θαρῶ, θαρῶ σάν μολύβι. Δὲν μπορούσε νὰ κἀνῃ καμμιά κίνησι.

Καὶ τὸ Γαλαζίον Τραῖνο, τὸ ἄλλο, πού γύριζε ἀπὸ τὸ Μόντε Κάρλο, μεγάλωνε, ὄλο μεγάλωνε, σάν ἀστραπὴ.

Ὁ Τζιμ τότε, τρελλὸς ἀπὸ τὸ φόβο του, ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ:

—Δὲν εἶμαι ἐγώ! Δὲν εἶμαι ἐγώ!...

Σὲ λίγο, ἡ φωνὴ του πνίγηκε ἀπὸ τὸν μεταλλικὸ θόρυβο τοῦ ἐξέπρες, πού πέρασε ἀπὸ πάνω του...

Κι' ὁ Τζιμ Γουάντ, ὁ λωποδύτης τῶν Γαλαζίων Τραίνων, πέθανε, δίχως κανεὶς νὰ λυπηθῆ διόλου μὲ τὸ τραγικὸ τέλος του.

Ἡ νεαρὴ γυναίκα δὲν κοιμόταν...

Ἐσφίξε τὸ τριγωνικὸ στυλέτο στὸ στιβαρὸ του χέρι...